

middel, der er tildelt andre, eller genererede betalingskortnumre.

Den foreslåede bestemmelse svarer med enkelte afvigelser til Brydesholt-udvalgets forslag.

Anvendelse af falske betalingskort vil som anført ovenfor under pkt. 3.1.2. kunne være strafbar som dokumentfalsk, bedrageri eller databedrageri, ligesom anvendelse af andres betalingskortnumre typisk vil kunne straffes som databedrageri. Forud for anvendelsen vil der efter omstændighederne kunne straffes for forsøg, i det omfang der er det fornødne forsæt.

Da det efter den foreslåede bestemmelse i straffelovens § 301 er en betingelse, at der er forsæt til uberettiget anvendelse, består den udvidede strafferetlige beskyttelse i forhold til straffelovens almindelige regler om forsøg i, at der ses bort fra kravet om forsættets konkretisering.

Med hensyn til betalingskortnumre kan Justitsministeriet af de grunde, der er anført af Brydesholt-udvalget, tiltræde, at disse også omfattes af den foreslåede bestemmelse i straffelovens § 301. Betalingskortnumre bør være omfattet, uanset om der er tale om ægte, genererede eller frit konstruerede betalingskortnumre, og uanset om oplysningerne foreligger på falske kort eller uden tilhørende kort.

Der foreslås en normalstrafferamme på bøde eller fængsel indtil 1 år og 6 måneder. Om baggrunden for denne afvigelse i forhold til udvalgets forslag henvises til pkt. 3.3.1.

Justitsministeriet kan desuden tiltræde udvalgets forslag om en skærpet sidestraftefframme i kvalificerede videregivelsestilfælde. Justitsministeriet finder dog, at den skærpede sidestraftefframme ikke bør begrænses til videregivelse, men bør kunne anvendes i forhold til alle handlinger nævnt i stk. 1, hvis der foreligger de fornødne særligt skærpende omstændigheder.

I lyset af Straffelovrådets overvejelser i betænkning nr. 1424/2002, jf. ovenfor under pkt. 2.3.1.1., foreslås endvidere et strafmaksimum på fængsel indtil 6 år.

Om den nærmere affattelse af den skærpede sidestraftefframme, hvorefter denne finder anvendelse under »særligt skærpende omstændigheder«, henvises til Justitsministeriets overvejelser gengivet under pkt. 2.3.1.1.

Der henvises i øvrigt til bemærkningerne til lovforslagets § 1, nr. 15.

4. Elektroniske dokumenter mv.

4.1. Gældende ret

4.1.1. Dokumentfalsk

4.1.1.1. Efter straffelovens § 171, stk. 1, straffes den, der gør brug af et falsk dokument til at skuffe i retsforhold, for dokumentfalsk. Dokumentfalsk fuldbyrdes således ved brug af et falsk dokument til at skuffe i retsforhold.

Straffelovens § 171, stk. 2, indeholder en definition af et dokument. Ved et dokument forstås efter denne bestemmelse en skriftlig med betegnelse af udstederen forsynet tilkendegivelse, der enten fremtræder som bestemt til at tjene som bevis, eller som bliver benyttet som bevis for en rettighed, en forpligtelse eller en befrielse for en sådan.

Efter straffelovens § 171, stk. 3, er et dokument falsk, når det ikke hidrører fra den angivne udsteder, eller der er givet det et indhold, som ikke hidrører fra denne.

Straffelovens § 172, stk. 1, indeholder normalstrafferammen for dokumentfalsk. Straffen er fængsel og i tilfælde af, at dokumentet angiver at indeholde en offentlig myndigheds afgørelse, eller at det er en offentlig forskrivning, en check, veksel eller andet til almindeligt omløb bestemt dokument eller en testamentarisk bestemmelse, kan straffen stige til fængsel i 8 år.

Hvis dokumentet efter sin beskaffenhed eller forfalskningen, eller det, som dermed søges opnået, er af underordnet betydning, eller den skyldige ikke har til sigtet at påføre nogen skade, såsom når øjemedet alene har været at gennemføre et berettiget eller at afværge et uberettiget krav, er straffen bøde eller fængsel indtil 1 år, jf. straffelovens § 172, stk. 2.

Bestemmelserne i straffelovens §§ 171 og 172 fik deres nugældende formulering – når der bortses fra ændringer som følge af lov nr. 433 af 31. maj 2000 om bl.a. afskaffelse af hæftestraf – ved borgerlig straffelovs ikrafttræden i 1933.

4.1.1.2. Som anført forstås ved et »dokument« efter definitionen i straffelovens § 171, stk. 2, en skriftlig med betegnelse af udstederen forsynet tilkendegivelse, der enten fremtræder som bestemt til at tjene som bevis, eller som bliver benyttet som bevis for en rettighed, en forpligtelse eller en befrielse for en sådan.

På grundlag af Straffelovrådets betænkning nr. 1032/1985 om datakriminalitet blev der ved lov nr. 229 af 6. juni 1985 gennemført en række ændringer af straffeloven med henblik på at sikre, at straffelovens bestemmelser i tilstrækkeligt omfang tager højde for edb-teknologien. Der henvises herom til Folketingsti-